

XII. DOMÁCÍ VOJNA MEZI DUŠÍ A TĚLEM.

[C.I.]

Kdež po - spí - cháš, hříš - né tě - lo? Zda - ližs kon - ce ne -

[C.II.]

[B.c.]

vi - dě-lo? Těch u-bo - hých du - ši - ček, těch po-vol - ných drů - ži - ček.

6 5 4 3 # 6 5 #6 b 6 5 4 3

Kdež pospícháš, hříšné tělo?
Zdaližs konce nevidělo?
Těch ubohých dušiček,
těch povolných družiček.

Pozdě bude rokovati,
v oném světě bojovati.
Poslouchej, co já pravím;
všecko krátce vypravím.

Tebe Pán Bůh a mne stvořil,
tebe jest mně on připojil.
Máme jemu sloužiti,
nebesa vysloužiti.

Jestli nechceš se mnou státi
a boje světa vystáti,
jdi, kam se tobě líbí,
jsi mně všecek nelibý.

Jak bychom na kluzkém místě
stáli oba, vidíš jistě.
Každá hodina mine,
všecko pomalu hyne.

Měří na nás nepřátelé,
není věrného přítele.
Brousí se střely, meče,
o tom nemáme péče.

Troja jest již vyhořela,
sláva její jest shořela.
Neskončuje se peklo,
kdyby se pak i vzteklo.

Do něho když se dostanem,
zdaliž se smluvíme s Pánem?
By podal ruku Boží
a nám své popřál zboží.

Hrob poslední jest hospoda,
nevyplatí se ta škoda.
Zdvořilost neomluví,
výmluvnost nevymluví.

Tělo v oudech subtilničký,
jenž tebe šetří panický,
snad po tobě šlapati
hned budou sedlský paty.

Balšamová zejtrá vůně
pomine, však těžce stůně
namazaná dívčice,
tim smrdět bude více.

Jak jest se člověk narodil,
hned jest spolu smrt porodil.
Odtud vandruje Vítek,
sprchává jako kvítek.

Vyhazuje se z zahrády,
že se světa nebál zrady.
Váže se v malý snopček,
peče se tento skopček.

A nikdy se nedopeče.
Bojme se té pekla pece,
jenž na věky pálení
bude tě, mně škvařiti.

Protož slyš mne, tovaryši,
abychom v nebeské říši
oba byli společně,
radující se věčně.

Na tobě všecko záleží,
co i mně činit náleží.
Držme se božské vůle,
nechejme marné zvůle.

Šlechtně spolu krácejme,
srozumění svaté mějme.
Nemilujme, jen Boha,
všecko trpme pro Boha.